

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci **žalobce: P.K.**, nar. „X“, bytem „X“, zast.: JUDr. Radek Bechyně, advokát se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2016, č.j. KrÚ 81649/2016/ODSH/14,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou podanou soudu dne 23.12.2016 domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 1.8.2016, č.j. MAG-12B-891/SSÚ-2016-III, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče. Toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází z toho, že na základě více přestupků proti pravidlům silničního provozu má žalobce zaznamenáno 12 bodů v registru řidičů. Rozhodnutí bylo vydáno na základě právní úpravy

§ 123a až § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Body za přestupky se zaznamenávají postupně do počtu nejvýše 12 bodů, s dosažením tohoto počtu bodů je spojeno pozbytí řidičského oprávnění. Po spáchání přestupku, který znamenal dosažení zápisu 12 bodů, bylo žalobci zasláno oznámení o dosažení tohoto počtu bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění (viz § 123c odst. 3 citovaného zákona). Žalobce využil možnosti podat písemné námitky proti tomuto oznámení, o nichž bylo rozhodnuto výše zmíněným rozhodnutím správního orgánu I. stupně (MmP). Následné odvolání žalobce jako proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce toto rozhodnutí napadá.

Žalobce žalobu odůvodňuje následovně a v zásadě uvádí dva okruhy žalobních bodů.

- a) nerespektování odvolacích důvodů – žalobce namítá, že žalovaný jako odvolací orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky a rozhodování jiných správních orgánů v obdobných věcech. Zde tak odkazuje na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 vydané ve shodné věci (tato rozhodnutí žalobce založil jako přílohu doplněného blanketního odvolání). Zde žalobce tvrdí, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady, tj. rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále poukazuje i na další rozhodnutí stejného odvolacího správního orgánu a též na obdobný postup jiného správního orgánu – Městského úřadu Písek ze dne 19. 5. 2015, kdy tento odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení pro nezpůsobilost podkladů. Poukazuje na zásadu legitimního očekávání a na rovnost účastníků před zákonem.
- b) nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů – žalobce tvrdí, že jednotlivá oznámení o spáchaných přestupcích nemohou být dostatečným důkazem, a musí být vždy porovnávána s předmětnými rozhodnutími, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Respektuje specifika blokových řízení. Dále zde konkrétně poukazuje na nedostatky rozhodnutí vydaných v blokových řízeních.
K pokutovým blokům z 8. 6. 2016, 29. 10. 2015, 4. 3. 2015 a 7. 9. 2014 namítá neseznatelnost místa spáchání přestupku, věcnou nepříslušnost orgánu, nejasnost popisu porušení povinnosti – uveden zápis rychlost (R, RJ), chybnou právní kvalifikaci – citaci ustanovení zákona. Nedostatky v podkladech nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací, odkazuje na rozsudek NSS č.j. 4 As 127/2014-39. Žalobce navrhuje, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, kde se velmi obdobnými, ne-li totožnými námitkami, zabýval. Odmítl, že by se nezabýval odvolacími tvrzeními. Poznamenal, že rozhodnutími jiných správních orgánů není vázán. Ohledně namítané nezpůsobilosti podkladů uvedl, že v jeho rozhodnutí nebylo potřebné se tímto zabývat, neboť správní orgán I. stupně oprávněně posoudil doklady jako

dostatečné. Zdůraznil, že žalobce až teprve v odvolání a následně v též v žalobě uváděl konkrétní námitky k zákonnosti pokut. Body byly zaznamenány v souladu se zákonem.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce podal písemné námitky podle ust. § 123f zákona o silničním provozu proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgány vycházely z příslušných oznámení policie, resp. rozhodnutí správního orgánu, přičemž žalobci bylo zaznamenáno 12 bodů za tyto přestupky, o nichž bylo rozhodnuto v blokovém (příkazním) řízení. Žalobci bylo zaznamenáno 12 bodů za pět přestupků – porušení pravidel silničního provozu spáchaných – v období od 7. 9. 2014 do 8. 6. 2016. K bližšímu vymezení přestupků a jejich právní kvalifikaci soud odkazuje na obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém jsou jednotlivé přestupní případy stručně a výstižně popsány a korespondují s oznámeními, resp. rozhodnutími založenými ve spise. Z převážné části se jednalo o sankce za překročení nejvyšší povolené rychlosti a jízdu bez připoutání bezpečnostním pásem.

Dále ze správního spisu vyplývá, že ve správním řízení žalobce zastupoval subjekt AK Linhart o. s., který opakovaně, jak je krajskému soudu z rozhodovací činnosti známo, nejprve podá formální námitky bez bližšího odůvodnění a následně obvykle tvrdí, že žalobce přestupky nespáchal a ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě. Dále stručně tvrdí, že blokové pokuty byly vydány v rozporu s právními předpisy a podklady nesplňují náležitosti. Svá shora uvedená tvrzení blíže nekonkretizuje a jakkoli neprokazuje. Správní žalobu následně pravidelně podává zástupce – advokát uvedený v záhlaví tohoto rozsudku, který sepisuje žaloby naprosto shodným způsobem. Pouze ve vztahu k některým jednotlivým rozhodnutím vydaným v blokovém (příkazním) řízení uvádí konkrétní nedostatky týkající se těchto rozhodnutí. Jejich základ je však shodný (námitky o použití nejasných zkratk v rozhodnutí, nedostatky týkající se právní kvalifikace, popisu přestupků, atd.).

Žalovaný k tomu obvykle pak konstatuje (bylo tomu i tak v projednávané věci), že žalobce zaměňuje dva instituty, tj. institut přezkumného řízení a institut námitek proti záznamu bodů v registru řidičů (dále „námitky“ nebo „námitkové řízení“), kdy z judikatury NSS je zřejmé, že v námitkovém řízení správní orgán zásadně posuzuje, především zda má způsobilé podklady pro zápis bodů a zda těmto podkladům odpovídá zapsané bodové hodnocení. K námitce žalobce, že se domnívá, že přestupky ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě uvádí, že tato námitka jako ničím nedoložená domněnka nevzbudila žádnou racionální pochybnost, kvůli které by si správní orgán I. stupně měl kromě oznámení o uložení blokové pokuty vyžádat ještě samotné podkladové pokutové bloky či jiné podklady, přitom též odkazuje na judikaturu NSS, např. rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2011, č.j. 3 As 19/2011–74, ze které plyne, ve kterých případech zpochybnění by měly být bloky vyžádány. Krajský soud se s odůvodněním žalovaného rozhodnutí v zásadě shoduje a v podrobnostech na něj odkazuje. Dále je podstatné též to, že obsah odvolání žalobce ve

správním řízení se v mnohém shoduje s obsahem správní žaloby. Krajský soud k uvedenému poznamenává následující.

K žalobním bodům a následnému přezkumu správního rozhodnutí soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiné subjekty (AK Linhart o.s.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznášenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem snaží nabourávat postup a závěry správních orgánů. Tento postup soud považuje za odporující zásadám slušného společenského chování, soud má dokonce za to, že by neměl být předmětem soudní ochrany – viz § 2 s.ř.s. Zde totiž zákon uvádí, že soudy mají poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům osob. Soud v této věci jakékoli právo žalobce, kromě domnělého práva na soudní ochranu (i to je však postupem žalobce překrouceno) nespátřuje.

Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných. Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu [§ 123b odst. 2, písm. c) silničního zákona]. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit. Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44).

Záznam bodů do registru lze považovat za automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, toliko zaznamenává na základě spisu příslušné body. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin zde srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č.j. 1As 41/2010-106. Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly

v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č.j. 1 As 41/2010-106, či rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010-76).

Současně je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení již není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydanému v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydanému v blokovém řízení. Nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, neboť předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však lze přistoupit pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom. Je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze účelově uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán pak vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje. To tedy neznamená, že pokud řidič pouze účelově sdělí, že se přestupku(-ů) nedopustil, tak že správní orgán je automaticky povinen ex officio prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, č.j. 3 As 19/2011-74).

Pouze v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, tak z něj nelze bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 5 As 118/2011-107, ze dne 24.10.2013, č.j. 4As 102/2013-38, či ze dne 24. 8. 2010 č.j. 5 As 39/2010-76). Obecně ne však vždy vedou zjištění o nedostacích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8As 68/2010-81). Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č.j. 4 As 127/2014-39). Podstatné je, že namítaná pochybení musí být natolik

závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti. Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z konkrétní situace a je třeba v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81).

K podkladovým blokovým řízením lze obecně nad rámec souzené věci poznamenat, že udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, vyjádřeným posléze podpisem stěžovatele na bloku, převzal stěžovatel odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené v příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání. Udělením uvedeného souhlasu stěžovatele jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak stěžovatel rovněž vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl stěžovatel jakékoli pochybnosti během projednávání všech čtyř z pěti přestupků na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní stěžovatel nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich nejasnosti či změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze již tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení. Tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitována. Orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřislušní přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení již nelze ani dodatečně prokazovat či eventuálně vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku.

Správní orgán I. stupně nebyl ani povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů. Při zkoumání těchto podkladů by musely (patrně na základě konkrétních výtek žalobce) vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010-76 a rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č.j. 1As 1/2015-33). Těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. V dané věci před správním orgánem I. stupně nebyla vznesena jakákoli konkrétní námitka, která by mohla být jen naznačit důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích. Žalobce byl pasivní, svoji obranu, byť opět spíše obecného rázu, přinesl až v odvolacím řízení.

Námítky žalobce proti rozhodnutím vydaným formou pokutových bloků míří proti jejich obsahu, tedy žalobce v podstatě zpochybňuje a napadá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení a obchází tak výše zmíněný závěr, že v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamů bodů. Tyto jeho námítky směřující konkrétně proti pokutovým blokům ze dne 8. 6. 2016, 29. 10. 2015, 4. 3. 2015 a 7. 9. 2014 nemohou samy o sobě bez dalšího vyvolat zmíněné důvodné pochybnosti.

K námitkám žalobce, které se týkají zejména formálních a obsahových náležitostí zmíněných rozhodnutí, se soud vyjádřil shora. Pokud žalobce tedy žádal mít vyšší nároky na detailní popis přestupkového jednání, neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva na zahájení správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003-46).

Správní orgán I. stupně byl schopen z podkladů rozhodnutí přesně tato přestupková jednání identifikovat a popsat je včetně uvedení všech náležitostí rozhodnutí, tak již i z tohoto důvodu není možné připustit důvodnost pochybností žalobce naznačených v odvolání a dále specifikovaných až v žalobě. Ostatně sám žalobce přímo z uvedeného rozsudku NSS (č.j. 4 As 127/2014-39) přiléhavě cituje, že s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce, když při zohlednění specifik blokového řízení je možné přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Z těchto podkladů uvedené skutečnosti vyplývají, ostatně již i správní orgán I. stupně byl schopen tyto náležitosti z nich reprodukovat přímo ve svém rozhodnutí. Z tohoto důvodu neměl správní orgán jinou možnost než nevyhovět námitkám žalobce, vycházel přitom z platné právní úpravy a z konstantní soudní judikatury.

Na uvedeném nemohlo cokoli změnit ani tvrzení žalobce o rozhodovací praxi jiných správních orgánů, zejm. žalobce odkazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje obsažené (též již v odvolání). Ve vztahu k námitce žalobce o tom, že odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, je třeba uvést, že žalobcem uvedená jiná rozhodnutí správních orgánů jsou stále jen individuálními správními akty, které jsou jednostrannými správními úkony, které činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 6Ads 88/2006-132). Správní praxe nemusí být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna, když k tomu jsou relevantní důvody. Opačný přístup by mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní právní praxe, která by např. nereflektovala výklad zákona prováděných soudy, byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Žalobcem účelově vedenou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánu veřejné moci ústící k absurdním důsledkům je třeba odmítnout. Též platí, že účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Jinak řečeno,

účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi. Žalobní námitky ani v tomto bodě nejsou příléhavé.

S ohledem na shora uvedené soud seznal žalobu nedůvodnou, a proto ji nezbylo než § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 13. července 2017

JUDr. Jan D v o ř á k v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová